

córrer a repertoris aliens amb versions del seu malaguanyat compatriota Joe Arroyo (*La noche*, que en la tornada va invitar el públic a cantar) i d'un clàssic de Bob Marley, *Could you be loved*, un reggae passat pel filtre de Medellín. Adhesió cumbiera a *La paga*, i un *Yerbatero* en què Juanes va regalar un solo amb aires bluesy.

PÚBLIC MULTINACIONAL// No és home de gaire paraules, almenys a l'escenari, on manen la cançó i el ritme, i les poques vegades que es va dirigir al públic es va limitar a mostrar-se «encantadíssim» d'actuar al Hard Rock Rising. «És un plaer gegant estar aquí aquesta nit», va subratllar Juan Esteban Aristizábal Vásquez (aquest és el seu nom complet) per si hi havia alguna dubte. Més endavant va donar les gràcies als seus «paisans» per la seva presència a la platja del Fòrum i es va dirigir als fans «de Colòmbia, Mèxic, Veneçuela, Equador, Brasil...», mentre apareixien algunes banderes entre la multitud.

El repertori va bascular cap al romanticisme en una seqüència de cançons com *Fotografía*, *Es para ti* i *Volverte a ver*, aquesta última subministradora de curioses metàfores extretes del llenguatge bèl·lic. «*Daría lo que fuera por volverte a ver, / daría hasta mi vida y mi fusil, / mis botas y mi fe / Por eso en la trinchera de mi soledad / tus ojos son mi luz y tu esplendor / mi corazón*». Però en aquesta trinxera, en fi, el dolor d'amor és passatger, el drama no és tan gran, sinó melodrama, i així, en un instant vam tornar a veure un Juanes entregat al ritme caribeny, amb totes les seves ferides curades. Camí dels grans èxits del seu repertori, *La camisa negra* i *A Dios le pido*.

Com que ahir a la nit no actuava Lenny Kravitz, els horaris es van complir i Robbie Williams va sortir puntualment, només dos minuts després de l'hora anunciada, les 23.15, després d'una sessió de fil musical, com totes les del Hard Rock Rising, molt pensada, en aquest cas a base de funk i soul, de Michael Jack-

El cantant colombià va citar Joe Arroyo i Bob Marley, i no es va oblidar de la seva popular 'camisa negra'

Williams va sortir al crit de «Bona tarda, 'motherfuckers'!», i va obrir amb l'èxit 'Let me entertain you'

son a Bruno Mars. I aquí vam tenir el gran, únic en realitat, triomfador de la saga Take That (per a vergonya del teòric talent del grup, Gary Barlow). Robbie Williams va obrir, com fa uns mesos al Palau Sant Jordi, amb una introducció de *Carmina Burana* que va dur a *Let me entertain you*, la cançó i declaració de principis que dona títol a la seva actual gira mundial.

CLÀSSIC MODERN// Entreteniment, posturisme de petit *hooligan vip*, coquetjos amb les gràcils coristes i un repertori de *hits* de les últimes dues dècades, com el demolidor *Rock dj*. «Bona tarda, *motherfuckers!*», va saludar amb la seva cordialitat natural aquest clàssic modern del pop de 41 anys, que al tancar aquesta edició empalmava *Come undone* amb un fragment d'*I still haven't found what I'm looking for*, d'U2. La matinada apuntava cap als homenatges a Queen, els gestos de complicitat de *crooner* i, com a colofó, l'electrònica d'Avicci. Hard Rock Rising al màxim. ≡

ALBERT
Espinosa

Crims i còmplices

Article 442. Avui tinc dues petites històries que s'ajunten. D'aquelles que no saps ben bé per què les reps una mateixa setmana i de sobte tenen un petit nexa.

La primera té a veure amb una parella italiana fascinant que vaig conèixer fa poc i que té com a passió llegir llibres. Però fan una cosa curiosa: sempre llegeixen llibres en què els títols tinguin en comú una paraula perquè mentalment sempre volen estar units encara que facin coses diferents. Ell ara està llegint *La noia del tren* i ella *Estranys en un tren*. Crec que aquests dos posen en pràctica aquella frase d'**Einstein**: «Al principi tots els pensaments pertanyen a l'amor. Després tot l'amor pertany als pensaments».

I la història que complementa aquesta és... Bé, potser que us ho expliqui després del millor de la meua setmana.

Tercer lloc: *Una historia casi divertida* (Blu-ray). Aquesta gran pel·lícula et reconcilia amb un cine que fa temps que no es roda però que em segueix emocionant. Una petita obra mestra.

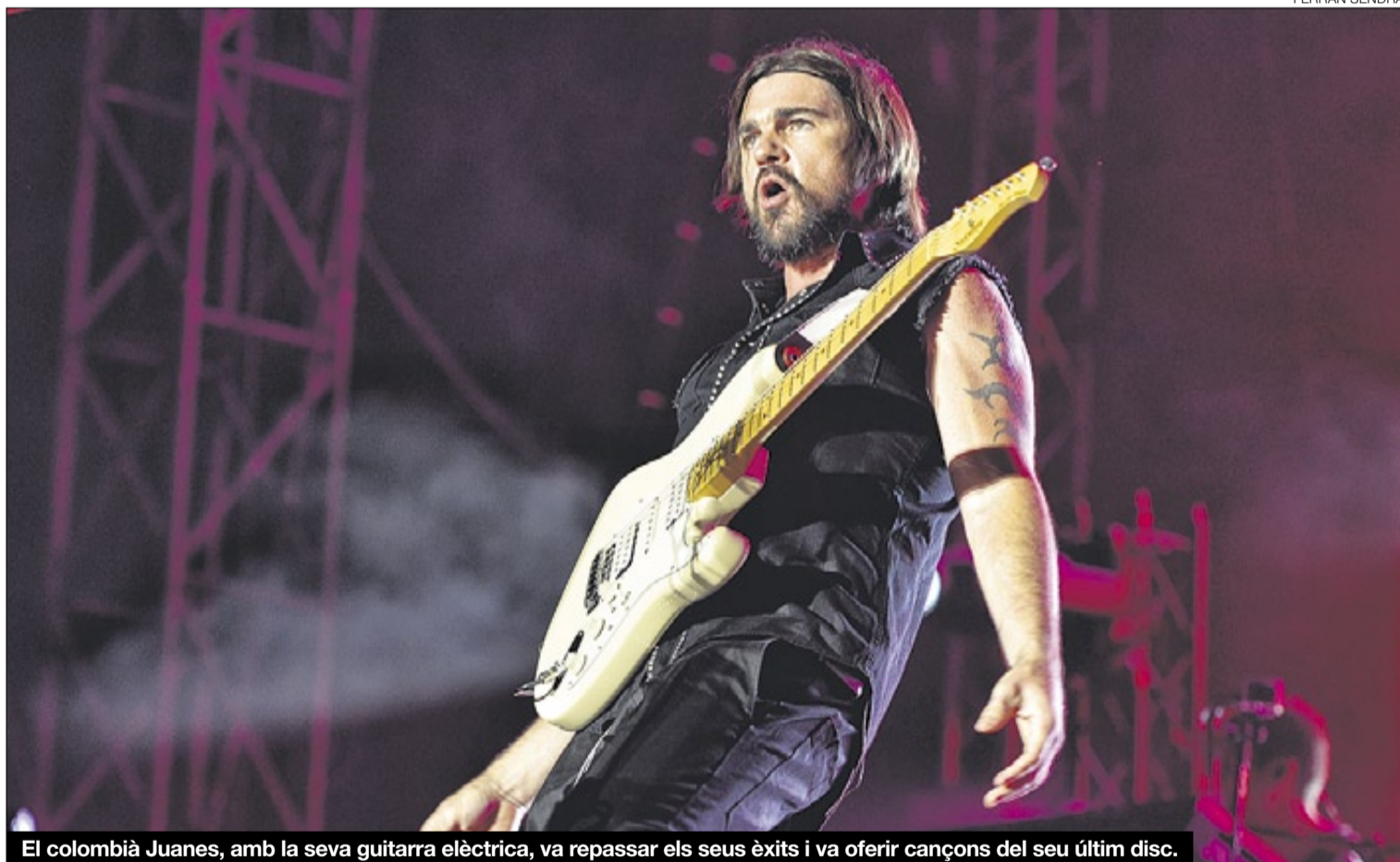
Sempre m'han semblant increïbles els vincles que uneixen les parelles

Segon lloc: **Sylvie Guillem** (Festival de Peralada). *Life in progress* va ser pur amor. Intens el que va disposar en el públic i crec que fins i tot les cigonyes de Peralada tenien notícia del comiat de la ballarina per la intensitat amb què van aplaudir amb el bec.

Primera posició: *Mr. Robot*. Aquesta sèrie m'entusiasma, el capítol pilot és el millor que he vist en els últims 10 anys. Parla sense embuts del que és la nostra societat i el camí a seguir.

I l'altra història a què em referia al principi d'aquesta columna me la va explicar un taxista que em va relatar que, amb la seva nòvia, les millors coses de la seva relació sempre li havien passat en dies plujosos. La va conèixer, es va casar, va néixer el seu fill... I tot en dies d'intensa pluja...

Sempre m'han semblat increïbles els vincles que uneixen les parelles... Pluja, títols de llibres... Petits atzars necessaris que creen les parelles úniques... Com deia **Baudelaire**: «L'amor és un crim que no pot realitzar-se sense un còmplice». ¡Bon diumenge! ≡

FERRAN SENDRA

El colombià Juanes, amb la seva guitarra elèctrica, va repassar els seus èxits i va oferir cançons del seu últim disc.

FERRAN SENDRA

►► Un moment del concert de Kings of Leon, dissabte a la matinada.

Jean girl, amb la seva veu deliberadament insana. Concert per recuperar el temps perdut en la relació amb el públic barceloní, en què no van escatimar clàssics. Amb un lògic pes per al seu disc més popular, *Only by the night* (2008), com aquell *Closer* que va apuntar cap a un tram central del concert de signe introspectiu.

Canvis de velocitat

Amb *Knocked up* el grup es va anar endinsant en un territori de contorns místics que va portar a un altre trofeu de cadència solemne, *Pyro*. Material poc festivaler, tot i que aquest adjectiu ja no és el que era i en aquests temps no equival necessàriament a

Bon Jovi. La música de Kings of Leon va atrapar una multitud atenta a un repertori sinuós, amb plecs, que va tornar a alçar el to, i la velocitat, amb *Temple*, *Radioactive* i la llunyana *Molly's chambers*, del primer disc.

Just quan Caleb Followill començava a entonar *On call* van caure les primeres gotes, però, encara que la pluja va arribar a posar-se una mica impertinent, no va ser greu, i fins i tot va afegir una aura de bellesa al quadre. Moment per a les últimes salves, culminades amb el tema *Use somebody* i un *Sex on fire* amb què Kings of Leon van demostrar que, quan volen, canvien la mística per les pulsions terrenals i no els canvia la cara. ≡